

Tale om en direkte Skatteforhøjelse, vil jeg være meget betænkelig ved at bringe den i Forslag eller udtale mig for en direkte Skattebyrde, som virkelig vil forhøje Byrden paa Befolkningen. Men saa er det, vi staa ved det naturlige Skridt, som vi maa udføre, nemlig at skaffe en fornuftig Tilbagevenden til det, som var fornuftigt i vor Toldlovgivning. Vi vide alle, at de Lettelser, som mange bildte sig ind, at den nye Toldlov skulde skaffe Befolkningen, fik Befolkningen ikke; de ere gaaede ganske andre Steder hen. Der er altsaa Tale om at vende tilbage til en Tilvejebringelse af Indtægter, som ikke reelt ville forøge Skattebyrden.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) mente forleden, at Statens Indtægt maatte sættes til saadant noget som 95—100 Mill. Kr. aarlig og Udgiften til 115—120 Mill. Kr. Det er meget for højt anslaaet, hvis det ærede Medlem dermed mente Statens virkelige Indtægt, hvad han maaske ikke gjorde. Jeg skal gøre opmærksom paa, at den virkelige Indtægt i Finansaaret 1909—10, som vi have Regnskabet for, var kun 81½ Mill. eller godt 11 Mill. Kr. mindre end i det foregaaende Aar og 13—14 Mill. Kr. mindre end i det næst foregaaende Aar. Grunden til, at Statsindtægten er gaaet saa stærkt ned — jeg kan tilføje, at den virkelige Statsindtægt for dette Finansaar er foreslaaet sat op til 89 Mill. Kr. —, er hovedsagelig den, at vi ved en Reform af Toldloven have berøvet os 12 Mill. Kr. i Indtægt, og jeg vil hævde, at vi have berøvet os dem til ingen Nytte for Forbrugerne og til stor Skade for Producenterne og — hvad vi her tale om — til stor Skade for Statskassen. Jeg skal afstaa fra Fristelsen til at holde en Toldtale. Jeg har kun en ganske lille Brøkdel tilbage af det, jeg her vil sige, og vil derfor kun omtale hele dette Spørgsmaal med et Par Ord.

Som alle vide, der kende mit Standpunkt, er det Beskyttelsestolden, hvis Formaalstjenlighed jeg har forsvaret, om Finanstolden har jeg altid sagt, at den burde ikke opkræves af Nødvendighedsartikler, for saa vidt som Staten kunde undvære den. Men naar Staten ikke kan undvære Indtægt, men skal tage Indtægt af os, foretrækker jeg Finanstold fremfor direkte Skat. Jeg tror, at Finanstolden, anlagt paa en fornuftig Maade, er mindre byrdefuld end direkte Skat og det af mange Grunde, men ogsaa af den Grund, at selv om Finanstolden gælder det i mange Tilfælde, at den ikke bæres af Forbrugerne. Der-

paa skal jeg nævne et Eksempel, nemlig Petroleumstolden. Dens Afskaffelse betød et Indtægtstab af 2½—3 Mill. Kr. for Staten. Teoretisk var det fuldkommen rigtigt, at den blev afskaffet, thi Petroleum have vi Brug for, men vi have den ikke her i Landet, og det er altsaa som sagt i Overensstemmelse med Teorier, som ogsaa jeg hylder, at Tolden paa den blev afskaffet, men i Praksis er Virkningen deraf alligevel bleven en noget anden end tænkt. Virkningen er bleven den, at Petroleum ikke er bleven billigere for Forbrugerne. Dette Forhold har beskæftiget adskillige, og jeg røber vist ikke nogen stor Hemmelighed ved at sige, at ogsaa i Toldraadet har det Spørgsmaal været fremme, om man ikke ved en særlig Kommission burde undersøge, hvor Gevinsten ved Nedsættelsen egentlig er bleven af, om det er de amerikanske Truster, som have beholdt den hele, og hvad der kunde gøres for at forhindre dette. Til Forbrugerne er den ikke kommen. Forholdet er det, at da Tolden blev afskaffet, fik de amerikanske Truster saa meget mere for deres Petroleum, saa at det altsaa var dem, vi forærede de 2—3 Mill. Kr., ikke Forbrugerne.

Der er et andet Forhold ved Petroleumstolden, som ikke falder saa meget i Øjnene. For mit Vedkommende gik det op for mig ved en Bemærkning for nogen Tid siden af en meget sagkyndig Mand. Denne meget sagkyndige Mand sagde til mig: Det er ganske ligegyldigt, hvorledes Petroleumstolden er, den kan forhøjes mange Gange, om det skal være, det er fuldkommen ligegyldigt, ingen kan faa mere for Petroleum end den Pris, som Konkurrencen med de andre Belysnings- og Driftsmidler bestemmer. Ved at tænke nærmere derover og se lidt paa Forholdet er jeg kommen til det Resultat, at denne Mand har Ret. Det ligger i Sagens Natur. Petroleum er først et Belysningsmiddel, men det er umuligt at gøre Petroleum dyrere end Gas og elektrisk Lys, thi saa bruge Folk ikke Petroleum. Naar de, som have Petroleum at sælge, ville sælge den, maa de gøre det til en saadan Pris, at de kunne klare sig i Konkurrencen med Gas og Elektricitet. Men Petroleum er ogsaa en Drivkraft, og der gælder det samme, den har Damp, Gas og Elektricitet at konkurrere med. Se vi bort fra enkelte specielle Tilfælde som Motører paa Fiskerbaade, som maaske danne en Undtagelse — der kan man ikke anvende de to andre Driftsmidler uden maaske efterhaanden Elektricitet —, klare Petro-